

Diana van Woensel: 'Van harte beterschap' Uitgeverij Mijn Bestseller 2012, ISBN 9789461931887 (Etalagebenen/ Hart en vaatziekten/Complicaties/Medische Missers/ Dokters in maten en soorten/ Bejegening/ED/1) Zie ook www.mijnbestseller.nl

Soort boek/Ziekte/ Stijl: Ervaringsverhaal van Diana van Woensel over de periode dat zij ziek werd, haar getob met het vinden van de juiste behandeling voor klachten. Ze veroorzaakten zoveel pijn dat ze ernstig ziek was, maar werden niet herkend en erkend. De wet van Murphy was lange tijd van toepassing totdat Diana, na ernstige medische missers, bij een second opinion een professor consulteerde die het heft in handen nam. Veel ellende had Diana bespaard kunnen blijven. Goed leesbaar boek van 41 pagina's. De cover van het boek is gemaakt door dochter van 13 Celine.

Over de schrijfster: Diana van Woensel (1969) is getrouwd, heeft twee kinderen en werkte zes jaar in een plezierige baan voordat zij ziek werd. Zie ook: <http://www.mijnbestseller.nl/Dianavanwoensel>

Korte beschrijving: Diana beschrijft hoe ze zocht naar de juiste diagnose als zij zodanige pijn aan haar been krijgt, dat ze erg ziek wordt. De huisarts nam haar klachten niet serieus, stuurde haar pas na lang aandringen door naar een vaatspecialist. Deze behandelde haar, Diana werd geopereerd maar hield na de operatie een etterende stinkende wond. Dit werd door de hulpverlening niet gezien, gebagatelliseerd en niet serieus genomen totdat ze zodanig slecht waren dat ook de vaatchirurg ervan schrok. De vaatchirurg hield echter op een gegeven moment gewoon op met behandelen omdat hij 'niets meer voor haar kon doen' en stuurde haar door naar een wondconsulent.

Diana vroeg een second opinion aan bij een professor die haar wél goed hielp en schrok van alle medische missers die hij constateerde bij de behandelingen die Diana had gehad. Hij behandelde haar op de juiste manier, maar kon niet alles meer rechtzetten. Diana stuurde een klacht in, huurde een advocaat in om gerechtigheid te krijgen. Dat proces is nog steeds bezig, maar het ziekenhuis en de specialist die haar hadden behandeld liegen glashard over de gang van zaken. Diana leeft ondertussen met de consequenties.

Wat viel op: Hoeveel moeite het Diana kostte om de juiste behandeling te krijgen. Om artsen haar probleem te laten erkennen. En wat dat voor consequenties heeft gehad voor haar leven.

Ook de bejegening van andere hulpverleners (verpleegkundigen) liet te wensen over; ze werd, met haar klachten niet gezien. Daardoor heeft Diana onnodig veel pijn gehad, ook in het ziekenhuis, bijvoorbeeld omdat de medicatie beperkt bleef tot een paracetamol.

Hoe traag en moeizaam de afhandeling van haar klacht was en is. En dat daarbij gewoon glashard gelogen wordt over de gang van zaken. Jammer. Het zou mooi zijn als in Nederland op een zodanige manier met klachten omgegaan zou kunnen worden dat fouten erkend worden en patiënten echt gezien worden. Dan verzanden we misschien niet in Amerikaanse toestanden waarbij hulpverleners moeite hebben om fouten toe te geven, bang als ze zijn voor juridische consequenties en patiënten grote sommen smartengeld vragen. Dat smartengeld is overigens meestal niet de beweegreden van patiënten om een klacht in te dienen. Ook voor Diana niet: ze wil door de arts gezien worden.

Citaten: (E-book versie): Pag.9: ‘Nu kreeg ik de schuld? Was ik te lang zo rond blijven lopen? Was ik te laat naar de dokter gegaan? Laaiend was ik! Wat was ik woedend zeg! Om ook maar niet te spreken van mijn ouders. Wel honderd keer was ik met klachten naar de huisarts en de spoedeisende hulp geweest samen met mijn moeder!’

Pag.10: ‘Weer was ik verbijsterd. Moest ik nu nog langer wachten? Kwam ik eerst nog op een wachtlijst terecht, terwijl mijn been zo'n pijn deed en ik amper nog kon lopen? Mijn tenen waren paars en blauw! Ik wist me geen raad. De pijn mocht ik onderdrukken met zware pijnstillers en morfine. Het hielp amper. 's Nachts op bed was het nog erger. Ik kon me geen houding geven en had al maanden slecht of nauwelijks geslapen. Ik was doodop van de slaap, maar slapen, dat ging gewoon niet van de pijn.’

Pag.15: ‘Maar...Wat een teleurstelling, toen enkele dagen later mijn tenen weer koud werden en de krammetjes van mijn wond gingen irriteren. Het zag er dus niet naar uit, dat ik snel naar huis mocht gaan. Telkens als ik mijn klachten aan het verplegend personeel duidelijk maakte, zei men dat het wel meeviel. Ze zagen niks vreemds aan mijn geopereerde been. Ze zagen niks, dat was alles. Geen onderzoek met een echo-apparaat om te horen of kijken of het echt goed zat binnenin mijn been.’

Pag.22: ‘Ik raakte steeds meer gefrustreerd. Ik smeekte om zwaardere pijnstillers! Sommige verplegers vonden me wel wat negatief en kleinzerig. Ik werd woedend toen ik ze dat hoorde zeggen tegen elkaar op de gang. Ik kon ze gewoon horen praten over mij!’

Pag.24: ‘Er volgde een zeer goed gesprek met de professor. Hij schrok van wat me allemaal was overkomen.. Het leed wat mij, maar ook mijn gezin was aangedaan. De hel waar we doorheen waren gegaan. Vreselijk!’

Pag.32: ‘Ik was inmiddels met een herkeuring weer voor honderd procent afgekeurd. Wat vond ik dat erg. Ik was echt invalide. Op mijn veertigste verjaardag kreeg ik een nieuwe fiets met een hele lage instap. Ik kon namelijk niet meer op mijn oude fiets op- of afstappen. Dat was wel een ander cadeau dat ik voor mijn veertigste verjaardag had verwacht. (...) Het gesprek met de advocaat was zeer emotioneel. Alles werd weer opgerakeld, zo voelde het. Na dat gesprek besloot de advocaat ons te helpen, maar eerst moesten alle papieren van mijn medisch dossier opgevraagd worden. Dat werd nog een hele klus, zo bleek later.’

Pag.35: ‘Volgens het ziekenhuis was de hele situatie zo uit de hand gelopen, omdat ik ook de ziekte van Crohn heb. Zij beweerden dat hierdoor de complicaties waren ontstaan. In hun dossier stond ook, dat ik de hele maand augustus in 2007 in het ziekenhuis had gelegen voor de ziekte van Crohn. Toen brak er iets in mij! Wat was dit nu? Waarom logen ze hierover? Ik was wel een flink aantal keren in het ziekenhuis op de spoedeisende hulp geweest. Dit niet voor de ziekte van Crohn, maar omdat ik pijn had in mijn been en mijn tenen paars waren geworden. Ook heb ik geen enkele nacht doorgebracht in het ziekenhuis. Elke keer werd ik weer terug naar huis gestuurd.’